

Bluhme: Da Loven af 15de April 1888 udkom, var egentlig talt ingen tilfreds med samme. Den blev vedtaget omtrent i den Form, hvori den nu eksisterer, i Landsstinget, hvor den først var til Forhandling under den udtrykkelige Forudsætning, at den skulde revideres i Løbet af 3 Aar og revideres i den Retning, som alle vare enige i, at man var slaaet ind paa, nemlig at gøre det mest mulige for at lette Handel og Skibsart, og samtidig mente man vel efter 3 Aars Forløb at kunne komme til en heldigere Ordning af Konsulatforholdene, end den nuværende. Det samme Motiv for denne Lovs Vedtagelse gjorde sig ogsaa gældende her i Folketinget. Man sluttede sig fuldt ud til Landsstingets Betragtning om Unseligheden af, at denne Lov af 15de April 1888 ikke blev noget afsluttet Værk, men at man skulde stride frem i den Retning, den havde anvist. Da den tidligere Udenrigsminister i Fjor forelagde et Forslag om at udskyde Revisionsfristen et Aar, fik jeg Ordet her nede i Salen og udtalte en Forventning om, at Revisionen, naar den kom, saa ubetinget maatte gaa i den indslagne Retning, at komme til en større Vættelse af Skibsfarten og til en Ordning af Konsulatforholdene, og den daværende Udenrigsminister udtalte sig fuldt ud i samme Retning; det var ogsaa hans Tante. Desto mere forbaende forekommer det mig at være, at den nuværende Udenrigsminister, som dog maatte antages efter sin Stilling i Landsstinget at nære samme Dasse og Tilbøjelighed, ikke har været i Stand til at føre Loven videre men endog saa nu forelægger et Lovforslag, der er et ubetinget Tilbagekridt. Jeg tvivler ikke om, at han har næret Duffer om at gaa i samme Retning, som alle Udtalelser i begge Ting have anvist, saa jeg har lidt ondt ved at forstaa, hvorfor han da forelægger et Lovforslag som det nuværende. Og det er saa meget mere uheldigt som, hvis dette Lovforslag nu bliver vedtaget, Sagen dermed er afgjort for lang Tid, og Haabet, om at vi gennem en heldig Ordning af disse Forhold skulde bringe en væsentlig Vættelse for Skibsfarten, Handelen, Industrien og i det hele taget Bindskibligheden i Landet, derigenennem for lang Tid vil være nedslaaet. Thi det kan dog ikke nægtes, at enten man mener, at den Afgift, som hviler paa vor Skibsfart, er for stor eller tilpas, saa er den dog trykkende, og det er klart, at i et Land som vort burde vi gøre alt muligt for at fremme og udvikle vor Skibsfart og den dermed i Forbindelse staaende Handel. Med vore udstrakte Kyster og vor

udmærkede Søfartsbefolkning have vi alle Betingelser derfor, og naar vi tænke tilbage paa Tiden før den sidste Krig, da Slesvig tilhørte os, da ville vi mindes, at det danske Flag vejede paa vore Handelsflibe paa alle Have. Efter Krigen er det gaaet tabt, fordi den Handelsstand, der forstod at sætte det i Gang, er gaaet tabt, og først nu er det lidt efter lidt kommet op igen. Jeg tror, det er berettiget at fordre, at vi skulle gøre, hvad vi kunne, for at hæve vor Skibsfart og vor Handel, og ikke alene disse Virksomheder, men ogsaa Industrien og hele den sociale Maade at være paa vilde — saaledes opfattede jeg ogsaa den sidste ærede Taler — blive styrket derved. Jo mere Handel og Skibsfart vi have, desto selvstændigere og friere bliver Folket, thi det gælder nu som i gamle Dage, at Kulturen og den aandelige Udvikling følger Sønens og Handelens Vej, aldeles ubetinget. Det er gaaet saaledes i gamle Dage, og Jærnbanerne have ikke tilintetgjort dette Forhold. Naar den sidste ærede Taler antydede en Vej til at komme ind paa en heldigere Ordning af Konsulatforholdene og mente, at vi maatte have fastlønnede Konsuler og danske Mænd udnævnte dertil af Staten, saa slutter jeg mig fuldstændig til denne Betragtning, men jeg kan ikke nægte, at der var nogle Ord i hans Udtalelse, som ikke ganske tiltalte mig. Han mente, at vi ikke straks kunde finde de Folk, der behøves. Jeg tror derimod, at enhver Slægt har til enhver Tid de Mænd, som den behøver. Men vil man gaa hen og opdrage Konsuler paa den Maade, det ærede Medlem nævnte, at give de unge Sønner herhjemme en merkantilvidenskabelig Uddannelse, for at naa Konsulværdigheden, saa vilde jeg beklage det. Jeg vilde finde det høist sørgeligt, om vi ogsaa paa dette Omraade skulde komme ind paa den doktrincære og bureaukratiske Udvikling, som pincer os. Jeg tror tværtimod, at Bestræbelserne skulle gaa ud paa at finde Folk, der have været ude omkring i Livet og samlet praktisk Handels-Erfaring, Handelsmænd, der have Kendskab til vort eget Land, men ogsaa Kendskab til den øvrige Verden. Saadanne Folk vil Handelsstanden selv kunne udpege. Naar man henvender sig til Grossererforetøjet, skal det nok til enhver Tid kunne give Anvisning paa saadanne Folk, men vil man gaa den akademiske Vej, saa siger jeg, lad os hellere være fri for det hele. At dette Lovforslag er et Tilbagekridt paa forskjellig Maade, antyde jo den ærede Ministers egne Motiver. Ikke alene komme vi paa de fleste Omraader til en højere Afgift, men vi naa heller ikke en af de Ting,